

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Floriánska 19, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. mája 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Floriánska 19, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. mája 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Podaním doručeným 7. apríla 2016 sťažovateľ doplnil sťažnosť o ďalšiu listinnú prílohu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 55 zo 16. februára 2011 (ďalej len „personálny rozkaz ministra vnútra“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že „v čase mimo výkonu štátnej služby po tom, čo požil alkoholické nápoje, dňa 22. 12. 2010 okolo 22.45 hod. na železničnej stanici v Bratislave fyzicky napadol [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tým spôsobom, že [REDAKOVANÉ] nachádzajúcu sa na schodisku vedúcom z vestibulu stanice na nástupište jednou rukou pevne chytil za jej ľavú ruku a nadvihol ju, pričom druhou rukou sa rozohnal, ako by ju chcel udrieť. V tomto konaní mu zabránil jej priateľ [REDAKOVANÉ] stojaci za nimi na schodisku. Následne chytil [REDAKOVANÉ] za vetrovku pod krkom, vytiahol ho na nástupište a tam ho opakovane udrel do tváre. Neskôr v čase o 23.27 hod. na nástupišti č. 2 na železničnej stanici v Trnave vo vlaku R 615 v treťom vagóne od rušňa, napriek opakovanej výzve privolanej hliadky železničnej polície... v zložení nstržm. [REDAKOVANÉ] a nstržm. [REDAKOVANÉ] týmto odmietol predložiť doklad totožnosti a následne neuposlúchol výzvu členov hliadky, aby ich nasledoval na útvar ŽP z dôvodu zistenia jeho totožnosti. Po upozornení, že bude predvedený na útvar ŽP, sa postavil zo sedadla, a po predchádzajúcich slovných vyhrážkach sa opakovane zahnal rukami na členov hliadky, pričom každého z nich udrel do hrude.“.

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-PK-82/2011 z 10. júna 2011 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva vnútra“) bol zamietnutý rozklad

sťažovateľa proti personálnemu rozkazu ministra vnútra a personálny rozkaz ministra vnútra bol potvrdený. Následne sa sťažovateľ žalobou podanou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti označeného rozhodnutia ministerstva vnútra v správnom súdnictve a navrhol ho zrušiť. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 140/2011 z 24. mája 2013 tak, že ju zamietol. Proti označenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. mája 2015 tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu.

Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, keďže sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi, pričom závery najvyššieho súdu sú podľa jeho názoru arbitrárne.

K namietanej arbitrárnosti záverov najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza:

„... napriek tomu, že predmetom žaloby ako aj odvolania proti rozsudku krajského súdu bolo okrem iného aj namietanie nezákonnosti a procesnej nepoužiteľnosti kamerového záznamu, najvyšší súd na tento argument neposkytol žiadnu odpoveď... Vyhotovený záznam možno využiť len na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak...“

Vo vzťahu k posudzovaniu skutkovej situácie najvyšší súd čisto formalisticky akceptoval doslovné kopírovanie výpovedí svedkov. Súd nepovažoval za potrebné, aby v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku zaujal presvedčivé stanovisko k rozporom vo výpovediach, ktoré zásadným spôsobom spochybňujú tvrdený skutkový stav a na ktoré sťažovateľ poukazoval v žalobe ako aj v odvolaní.

Námietka sťažovateľa o tom, že zhoda výpovedí a manipulácia so zápisnicami bola vedená snahou konkrétnych osôb zakryť brutálne a agresívne správanie sa policajtov voči sťažovateľovi ostala taktiež nepovšimnutá. Nezákonnému konaniu o prepustení zo služobného pomeru predchádzalo nezákonné zabezpečovanie dôkaznej situácie už na Železničnej polícii v Trnave, kde po brutálnom zbití sťažovateľa policajtmi sa tendenčne vytvárala modelová situácia údajného napadnutia [REDAKOVANÉ] a železničných

polícajtov. Jedným z dôkazov manipulácie s výsluchom svedkov zo strany polície sú tvrdenia [REDACTED] a [REDACTED] v záznamoch zo dňa 23. 12. 2010 vykonaných na Železničnej polícii v Trnave, pričom tieto výsluchy boli od slova do slova navzájom skopírované...

Po primárnom ako aj podrobnom pohľade na zápisnice o výsluchoch [REDACTED] a [REDACTED], je sťažovateľ názoru, že tieto aj napriek tomu, že sú nimi podpísané (čo najvyššiemu súdu úplne stačilo na konštatovanie ich vierohodnosti), neodrážajú skutočný stav veci, pretože nemožno rozumne predpokladať, že by títo dvaja železniční policajti s odstupom dvoch týždňov od skutku vypovedali o udalosti rovnakými slovami a vetami. Sťažovateľ je presvedčený, že totožnosť ich výpovedí je dôsledkom toho, že oprávnený orgán ([REDACTED]) ich výpovede jednoducho skopíroval a prispôbil tomu, aby boli použiteľné ako dôkaz.

Rovnakú námietku vo vzťahu k totožnosti výpovedí vyslúchnutých osôb vzniesol sťažovateľ aj vo vzťahu k zasahujúcim členom hliadky PMJ OPP KR PZ v Trnave ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]). Aj tu je sťažovateľ názoru, že nemožno rozumne predpokladať, aby títo policajti s odstupom dvoch týždňov od skutku vypovedali o udalosti rovnakými slovami a vetami. Sťažovateľ je preto presvedčený, že totožnosť ich výpovedí je dôsledkom toho, že ich výpovede boli v podstatných častiach jednoducho skopírované a prispôbené tomu, aby boli použiteľné ako dôkaz proti nemu.

Sťažovateľ je názoru, že takáto situácia vylučuje jednoduché avšak bezobsažné konštatovanie najvyššieho súdu, že svedkovia po prečítaní zápisnice podpísali a potvrdili, že ich obsah je v súlade s ich výpoveďou, pričom nežiadali ich doplnenie či opravu. Naopak úlohou najvyššieho súdu ako súdu s plnou jurisdikciou malo byť precízne posúdenie tejto argumentácie a vyvodenie záveru o neprípustnom kopírovaní svedeckých výpovedí s cieľom prispôbiť skutkový stav v neprospech sťažovateľa. Táto úloha najvyššieho súdu bola zvýraznená tým, že proti sťažovateľovi nevypovedali neuzaujatí svedkovi, ale osoby, ktoré boli de facto jeho proti stranou, keďže na nich sťažovateľ podal trestné oznámenia (pre ublíženie na zdraví, krivú výpoveď a krivé obvinenie).”

V ďalšej časti svojej sťažnostnej argumentácie týkajúcej sa arbitrárnosti záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ ďalej namieta, že «k skutkovej totožnosti sťažovateľovej personálnej veci s trestnou vecou sa najvyšší súd opäť

formalisticky postavil odmietavo. Nevzal pritom do úvahy závery generálneho prokurátora v uznesení Pz 6/11-118 z 5. 5. 2011, ktorý konštatoval „argumentáciu prokurátora o dostatočne odôvodnenom závere, že zo strany obvineného (sťažovateľa, pozn.) došlo k spáchaniu prečinu, nemožno aj vzhľadom na nezabezpečenie viacerých dôkazov ako aj s poukazom na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré sú v podstatnej časti odlišné od výpovede poškodených príslušníkov ŽP a aj vzhľadom na množstvo, druh a povahu zranení [REDAKOVANÉ] považovať za opodstatnenú... svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] síce potvrdzujú útok obvineného avšak v podstatnom rozpore oproti tvrdeniu svedkov poškodených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je prítomná pochybnosť o dostatočnom odôvodnení záveru, že býv. kpt. [REDAKOVANÉ] spáchal trestný čin, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.“

Ináč povedané, skutok, o ktorého spáchaní mal 5. 5. 2011 Generálny prokurátor SR pochybnosť takého rozsahu, že nevzhliadol ani len dôvod na vznesenie obvinenia sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, mal žalovaný správny orgán definitívne ustálený a jeho spáchanie za preukázané už 16. 2. 2011, resp. 10. 6. 2011.

Najvyšší súd v tejto súvislosti úplne opomenul, že skutková totožnosť personálneho, trestného a priestupkového konania vylučujú, aby bol sťažovateľ „uznaný vinným“ na rovnakom skutkovom základe len v konaní o prepustení zo služobného pomeru, pričom trestné ako aj priestupkové konanie sa dodnes neskončili vyslovením viny sťažovateľa.»

Sťažovateľ tvrdí, že v rozpore so závermi najvyššieho súdu nemal vytvorené procesné možnosti na uplatnenie svojej obrany v konaní o prepustení zo služobného pomeru, a v tejto súvislosti uvádza, že „napriek jeho žiadosti o sprístupnenie spisu na nahliadnutie, mu realizácia tohto oprávnenia bola opakovane odmietaná a spis mu bol sprístupnený až 31. 1. 2011. O žiadnom skoršom nahliadnutí do spisu sa v administratívnom spise nenachádza žiaden dôkaz. Oprávnený orgán sťažovateľa nevypočul a neumožnil mu osobne a ústne vyjadriť sa k dôvodom navrhovaného prepustenia zo služobného pomeru...

Upovedomeniu o začatí konania spolu s výzvou na vyjadrenie v neprimerane krátkej trojdňovej lehote, ktoré boli sťažovateľovi doručené ešte 3. 1. 2011, tento nemohol z objektívnych dôvodov vyhovieť, a to vzhľadom na zranenia, ktoré utrpel od zasahujúcich policajtov.

Najvyšší súd formalisticky konštatuje, že sťažovateľ nemusel byť v konaní vypočutý, čo však nemožno in concreto akceptovať, pretože sťažovateľ nebol ani osobne vypočutý a ani jeho písomné vyjadrenie s rozsiahlou právnou a skutkovou argumentáciou, ktoré mal minister vnútra SR k dispozícii pri svojom rozhodovaní 16. 2. 2011, nebolo nijak zohľadnené. Nápravu tejto vady až v rozkladnom konaní nemožno vzhľadom na dvojinštančnosť konania akceptovať, keďže druhostupňový orgán nemohol posúdiť ako sa prvostupňový orgán vyrovnal s argumentáciou sťažovateľa.

Pôsobenie radového vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ] v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru, ktoré mal za preukázané aj najvyšší súd, nemalo žiaden právny základ. Menovaný vyšetrovateľ nebol sťažovateľovým nadriadeným, nemal zákonné oprávnenie (§ 193 ods. 1 zákona) ani žiadne iné poverenie na vykonávanie úkonov v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru. Bez ohľadu na skutočnosť, že všetky listiny boli podpísané nadriadeným [REDAKOVANÉ], skutočnosť, že konanie viedol [REDAKOVANÉ] spôsobuje, že konanie viedol nepríslušný orgán bez zákonom zverenej právomoci. V rozpore so skutočnosťou pritom [REDAKOVANÉ] bol zápisniciach uvedený iba ako prítomná osoba, a to napriek tomu, že to bol on, kto viedol výsluchy svedkov, kládol im otázky a vôbec uskutočňoval celé konanie. Tieto skutočnosti boli pritom najvyššiemu súdu známe z listinných dôkazov, ktoré v priebehu konania predložil sťažovateľ. Tieto listiny preukazujú, že obaja menovaní podpísali zápisnice v rozpore so skutočnosťou ([REDAKOVANÉ] ako prítomná osoba, hoci v skutočnosti viedol konanie a [REDAKOVANÉ] ako nadriadený, hoci v skutočnosti bol iba prítomnou osobou). Táto skutočnosť ostala najvyšším súdom opäť formalisticky nepovšimnutá.”.

Sťažovateľ tiež namieta, že «princípy dobrej správy vylučujú, aby sa o sťažovateľovi rozhodovalo tak, že nebol riadne oboznámený s rozhodnutím vo vlastnej veci. Najvyšší súd konštatáciou o vylúčení Správneho poriadku a aplikácii špeciálnej úpravy v zákona č. 73/1998 Z. z. uzavrel, že pri doručovaní personálneho rozkazu bola zákonným spôsobom uplatnená fikcia doručenia... Sťažovateľ riadne preukázal, že sa v čase doručovania nezdržiaval v mieste trvalého pobytu, ale v Poľsku...).

Doručenie personálneho rozkazu má pritom priamy vplyv na zachovanie prekluzívnej lehoty na prepustenie podľa § 192 ods. 5 zákona, teda do dvoch mesiacov odo dňa,

keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Nadriadený podľa odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia zistil dôvod prepustenia 23. 12. 2010, a teda dvojmesačná lehota uplynula 23. 2. 2011. V tejto lehote sa musel personálny rozkaz aj doručiť, k čomu však procesne účinne a teda platne nedošlo, v dôsledku čoho nebola zachovaná prekluzívna lehota na prepustenie zo služobného pomeru, čo taktiež spôsobuje nezákonnosť rozhodnutí žalovaného. Sťažovateľ dáva do pozornosti tú skutočnosť, že až dňa 1. 3. 2011 osobne od oprávneného prevzal personálny rozkaz č. 55 zo dňa 16. 2. 2011 vo forme fotokópie. Následne písomne žiadal o doručenie výtlačku alebo odpisu personálneho rozkazu, čo mu bolo zamietnuté listom ORPZ-KE-KP-1044/2011. Do súčasnej doby mu personálny rozkaz vo vyhotovení, ako zákon ustanovuje, doručený nebol.

Argumentáciu najvyššieho súdu o tom, že subjektívna lehota na prepustenie zo služobného pomeru plynie až od momentu, kedy bol návrh na prepustenie doručený ministrovi vnútra SR je potrebné odmietnuť, keďže nerešpektuje význam a účel predmetného zákonného ustanovenia. Uvedený výklad by totiž priamemu nadriadenému ([REDACTED]) umožňoval aj dlhšiu dobu (napr. niekoľko mesiacov) držať návrh na prepustenie policajta takpovediac v „šuflíku“ a tým predlžovať stav právnej neistoty policajta, proti ktorému sa konanie vedie a až následne po uplynutí napr. 10 mesiacov tento predložiť ministrovi vnútra SR na rozhodnutie. Nemožno rozumne pochybovať o tom, že v takomto prípade by subjektívna lehota na prepustenie policajta zachovaná nebola.».

V záverečnej časti svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ dodáva, že «najvyšší súd nesprávnou interpretáciou teórie rozloženia dôkazného bremeno, preniesol bremeno na preukázanie „nevinu“ na samotného sťažovateľa.

Tento záver však popiera základnú črtu personálneho konania o prepustení zo služobného pomeru, v zmysle ktorej nie policajt (sťažovateľ) mal preukazovať svoju nevinu, ale naopak, správny orgán mal v konaní postupovať tak, aby preukázal spáchanie skutku a v tejto súvislosti vykonať dokazovanie zákonným spôsobom v takom rozsahu, aby spisový materiál a vyhodnotenie dôkazov v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, boli skutkovou oporou výroku jeho personálneho rozkazu. K tomu však v prípade sťažovateľa nedošlo, a preto sú napadnuté rozhodnutia v rozpore so zákonom.».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. 5. 2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. 5. 2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 355,73 € na účet JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.”

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podľa petitu sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu o zamietnutí jeho žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra o potvrdení personálneho rozkazu o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom aj na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Postup ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predurčuje jeho ústavné postavenie vyjadrené v čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je predovšetkým umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť

konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Analogicky je základnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy umožnenie reálneho prístupu súdnemu prieskumu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (ako aj podľa čl. 46 ods. 2) ústavy však nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadňovať aj špecifické črty správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (okrem iného) uviedol:

«Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým v spojení s prvostupňovým personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Odvolačí súd v rozsahu žalobných ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci

odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu...

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O. s. p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 193 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Policajtovi musí byť daná možnosť vyjadri sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhopovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 266 ods. 1, 3, 4 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru rozhodnutie sa oznamuje vyhlásením, a ak to nie je možné, doručením, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka

s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

Povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 o počítaní času.

Podľa § 247a zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správny orgán prvého stupňa v konaní predmetnej veci náležite postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, a preto jeho právny záver o splnení zákonných podmienok ustanovených v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., je potrebné považovať za správny, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného je zákonne, keď žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie personálny rozkaz, napadnuté odvolaním žalobcu, a preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu zamietol, za súladný so zákonom.

Odvolací súd upriamuje pozornosť predovšetkým na to, že služobný pomer príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy, sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia

policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. decembra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27. júna 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany. Táto je premietnutá aj v osobitnej úprave konania vo veciach služobného pomeru v dvanástej časti zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktorá vylučuje použite všeobecného predpisu o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia (§ 247a zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku sa najvyšší súd vyjadril k jednotlivým odvolacím námietkam sťažovateľa.

Námietku sťažovateľa, že skutok, o ktorého spáchaní mal 5. mája 2011 generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) pochybnosť takého rozsahu, že nevzhladol ani len dôvod na vznesenie obvinenia sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže „Generálny prokurátor Slovenskej republiky v uznesení z 5. mája 2011, číslo Pz 6/11-118 neuviedol, že by sa skutok nestal, alebo že skutok nespáchal žalobca, ale uviedol, že neboli zadokumentované skutočnosti dostatočne odôvodňujúce záver, že žalobca svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dôkazy zadovážené v konaní podľa zákona o štátnej

službe príslušníkov Policajného zboru však podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 tohto zákona pre účely zistenia porušenia služobnej prísahy... Taktiež treba konštatovať, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru nejde o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania.“.

K námietke sťažovateľa o nemožnosti riadnej identifikácie osoby, ktorej poškodená tvár mala byť na fotografii, ktorá je súčasťou spisu, ako aj k nezákonnému dôkazu (kamerovému záznamu z nástupišťa na stanici v Bratislave) odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „žalovaný vo svojom rozhodnutí nevychádzal len z uvedených dôkazov, ale tiež zo svedeckých výpovedí. Naopak, žalobca v zmysle § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nenavrhol na podporu svojich tvrdení žiadny dôkaz (svedkov, prípadne aj udelením súhlasu s použitím záznamu z bezpečnostnej kamery z nástupišťa v Bratislave). Žalobcova obrana spočívala v podstate v namietaní nezákonného konania a nezákonného zabezpečovania dôkaznej situácie. K samotnému priebehu skutkového deja žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by preukázal, že skutok sa nestal tak, ako vypovedali ôsmi svedkovia (šiesti príslušníci Policajného zboru a dve civilné osoby). V spise žalovaného sa nachádza úradný záznam z 22. decembra 2010 o preverení napadnutia osoby v žst. Bratislava a následný útok na hliadku ŽP Trnava, úradný záznam z 22. decembra 2010 o predvedení osoby, spísané [REDAKČIA] a [REDAKČIA] [REDAKČIA], taktiež záznam z 23. decembra 2010 spísané [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] a [REDAKČIA], zápisnica o výsluchu osoby [REDAKČIA] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo 7. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-004/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKČIA] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo 7. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-005/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKČIA] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo 7. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-006/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKČIA] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo 7. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-007/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKČIA] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci z 10. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-

009/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKOVANÉ] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci z 10. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-010/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKOVANÉ] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci z 10. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-011/2011, zápisnica o výsluchu osoby [REDAKOVANÉ] na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci z 10. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-012/2011, z ktorých správne orgány v konaní vo veci služobného pomeru pre účely zistenia porušenia služobnej prisahy vychádzali, a z ktorých tiež vyplývajú relevantné skutočnosti uvedené v napadnutých rozhodnutiach. Pokiaľ žalobca namietal kopírovanie svedeckých výpovedí, Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd nevzhladol dôvod na to, aby tieto považoval za nesprávne, prípadne, aby vyhodnotil svedkov za nedôveryhodných, lebo ako vyplýva z predmetných zápisníc o výsluchu, všetky vypočuté osoby po prečítaní príslušnej zápisnice vyhlásili, že jej obsah je v súlade s ich výpoveďou a nežiadali ani jej opravu ani doplnenie, čo potvrdili svojim podpisom. Najvyšší súd nezistil zásadné rozpory vo výpovediach v podstatných okolnostiach, dôležitých pre účely posúdenia konania žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.”.

Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadril aj k námietke sťažovateľa, že mu bolo upreté právo vyjadrovať sa k veci a navrhovať dôkazy. Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd uviedol:

„K tomu treba poznamenať, že žalobcovi bola daná možnosť oboznámiť sa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a dôkazným materiálom 31. januára 2011 a predtým mu boli poskytnuté fotokópie zo spisu dňa 12. januára 2011. K úradným záznamom z 28. januára 2011, ktoré podľa žalobcu neboli v spise pri konečnom oboznámení sa s návrhom prepustenia žalobcu 31. januára 2011, treba uviesť, že dva z nich sa týkajú záznamu z bezpečnostnej kamery z nástupišťa na Hlavnej železničnej stanici v Bratislave (ORPZ-KE-JKP-14-023/2011, ORPZ-KE-JKP-14-024/2011), jeden sa týka získania zápisu o dychovej skúške žalobcu (ORPZ-KE-JKP-14-022/2011) a posledný záznam číslo ORPZ-KE-JKP-14-025/2011 sa týka vyjadrenia žalobcu zo 7. januára 2011 a 14. januára 2011 (doručené žalovanému 13. januára 2011 a 14. januára 2011, ako to vyplýva z prezenčnej pečiatky na uvedených

vyjadreniach, a preto v ňom žalovaný neuviedol žiadne nepravdivé tvrdenie), v spise žalovaného sú tieto záznamy založené, ako aj námietka žalobcu z 31. januára 2011, a preto nie je dôvod pochybovať o tom, že so spisom bolo manipulované a že sa žalobca neoboznámil dňa 31. januára 2011 s celým spisom (čo sám potvrdil na listine z 28. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-021/2011). Navyše, sám žalobca v podanom rozklade zo 6. marca 2011 tvrdil, že k nazretiu do spisu došlo 31. januára 2011 u [REDAKOVANÉ], kde po prvýkrát mal možnosť nahliadnuť do spisu a taktiež mu bol prvýkrát prehratý aj kamerový záznam. Z uvedeného dôvodu, námietka žalobcu, že o zabezpečení CD nosiča sa žalobca dozvedel až nahliadnutím do súdneho spisu (4. júna 2013), lebo sa tento záznam nenachádzal ani v spise pri konečnom oboznámení sa s návrhom prepustenia zo služobného pomeru 31. januára 2011, sa javí ako účelová. Tu však odvolací súd zdôrazňuje, že tak ako je uvedené vyššie, skutkový stav preukazujú výpovede svedkov, z ktorých v dostatočnom rozsahu vyplývajú skutočnosti dôležité pre účely konania a rozhodnutia o služobnom pomere príslušníka Policajného zboru.

K samotnému priebehu konania odvolací súd uvádza, že z administratívneho spisu vyplýva, že Upovedomenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru z 23. decembra 2010, číslo ORPZ-KE-JKP24-554-1/2010 bolo žalobcovi doručené 3. januára 2011, s tým, že žalobca bol vyzvaný, aby v lehote 3 dní odo dňa doručenia upovedomenia predložil vyjadrenie k danej veci. Vo vyjadrení zo 7. januára 2011 žalobca uviedol, že útok na policajtov železničnej polície v Trnave je klamstvo a z dôvodu, že mu neboli predložené žiadne úradné záznamy, žiadne výsluchy a ani žiadny dôkazný materiál, nevie sa k tomu vyjadriť. Zároveň požiadal o doručenie kompletného spisu k nahliadnutiu, lebo stále je práceneschopný a až po tomto sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru vyjadri. Žalobcovi dňa 12. januára 2011 doručil jeho kolega [REDAKOVANÉ] fotokópie z predmetného spisu, čo potvrdil sám žalobca vo svojom vyjadrení zo 14. januára 2011 a uvedená skutočnosť vyplýva aj z úradného záznamu z 28. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-025/2011. Žalobca vo vyjadrení zo 14. januára 2011 tiež uviedol, že na základe informácií od kolegu, že vyšetrovatel'ka PZ z oddelenia inšpekcie v Bratislave, ktorá vedie trestné konanie, odmietla poskytnúť žalobcovmu nadriadenému pri osobnom kontakte akékoľvek podklady, si zabezpečí tieto podklady cestou právneho zástupcu a doloží svoje kompletné vyjadrenie. Žalobca však

žiadne vyjadrenie nepodal. V súlade s § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru bol žalobca dňa 31. januára 2011 oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru ako aj s dôkazným materiálom. Žalobca bol podľa § 237 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru s poukázaním na § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu a urobiť si z neho poznámky a výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu, ako aj navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení dôkazy. Žalobca bol zároveň poučený o možnosti predložiť svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy v lehote troch dní od oboznámenia sa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru, navrhovateľovi. Uvedené skutočnosti vyplývajú z listiny z 28. januára 2011, číslo ORPZ-KE-JKP-14-021/2011, ktorú žalobca 31. januára 2011 podpísal. Okrem toho žalobca na uvedenú listinu vlastnoručne dopísal, že z dôvodu podania trestného oznámenia na [REDAKOVANÉ] vzniesol námietku, v ktorej žiadal, aby bol vyrozumieť o ďalšom postupe a potom sa bude vedieť vyjadriť, obhajovať a písomne reagovať.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu dospel k záveru, že žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa, na vyjadrenie bol vyzvaný v Upovedomení o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru z 23. decembra 2010, číslo ORPZ-KE-JKP24-554-1/2010 (doručené žalobcovi 3. januára 2011), ako aj bol o uvedenom práve poučený 31. januára 2011 pri oboznámení sa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a s dôkazným materiálom. V akom rozsahu toto právo žalobca využil, bolo na samotnom žalobcovi, avšak nemôže namietať, že mu takáto možnosť daná nebola. Podanie námietky voči [REDAKOVANÉ] nemohlo byť prekážkou, aby sa žalobca k veci vyjadril a navrhol dôkazy na podporu svojich tvrdení.”

Za najzávažnejšie porušenie svojich procesných práv sťažovateľ považuje skutočnosť, že minister vnútra Slovenskej republiky v personálnom rozkaze nijakým spôsobom nezohľadnil jeho vyjadrenie zo 4. februára 2011 a skutočnosti v ňom obsiahnuté. K tejto námietke najvyšší súd v napadnutom rozsudku najmä uviedol, že «s uvedeným podaním označeným žalobcom ako „Personálne konanie o prepustenie, sťažnosť

na protiprávny postup nadriadeného orgánu - predloženie” sa vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí k uvedenému uviedol, že preskúmaním tohto podania bolo zistené, že odvolateľ napriek tomu, že obsahuje 3 strany písaného textu so 45 prílohami, opäť na svoju obranu neuviedol žiadny relevantný dôkaz, ako aj, že postup a spôsoby zakročujúcich policajtov a vyšetrovatelky inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nie je vecou tohto konania a odvolateľ sa s podaním obrátil na príslušné zložky Policajného zboru o prešetrenie ich postupu. Predmetné vyjadrenie žalobcu zo 4. februára 2011 tvorí súčasť na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.».

K námietke sťažovateľa, že nebol v správnom konaní osobne vypočutý, najvyšší súd uviedol, že „zo žiadneho ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nevyplýva, že v konaní vo veciach služobného pomeru je povinné osobné vypočutie príslušníka Policajného zboru. Žalobcovi bola daná možnosť písomne sa vyjadriť.”.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný”) v nadväznosti na postup služobného úradu prvého stupňa vo vzťahu k vznesenej námietke voči nadriadenému. V tejto súvislosti najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca vznesol námietku zaujatosti z 31. januára 2011 na [REDAKOVANÉ], v ktorej uviedol, že na konanie, ktoré je voči nemu vedené, podal trestné oznámenie vo veci zneužitia právomoci verejného činiteľa a žiadal o jeho vylúčenie z konania ako oprávneného orgánu. Zároveň žalobca uviedol, že sa k predloženému návrhu vyjadrí až po rozhodnutí o podanej námietke a po objektívne zistenom skutkovom stave veci. V oznámení zo 4. februára 2011 bol žalobca riaditeľom OR PZ v Košiciach [REDAKOVANÉ] vyrozumený, že vznesená námietka zaujatosti je všeobecného charakteru, bližšie nie sú špecifikované dôvody, pre ktoré by mal byť oprávnený orgán zaujatý, doposiaľ zaujatosť v konaní nenamietal, aj napriek tomu, že od 12. januára 2011 disponoval žalobca kompletnou kópiou dôkazného spisového materiálu a po jeho preskúmaní nezistil v postupe oprávneného orgánu také konanie, ktoré by smerovalo, či vykazovalo známky zaujatosti voči žalobcovi. Považoval preto námietku zaujatosti voči [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].“

ako oprávneného orgánu v konaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru za neodôvodnenú a jej vznesenie považoval za účelové a irelevantné, smerujúce k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie. Služobný pomer príslušníka Policajného zboru je založený prísne na vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti, a preto opodstatnenosť námietky zaujatosti voči nadriadenému z dôvodu podania trestného oznámenia na nadriadeného, je z charakteru týchto vzťahov vylúčená. Ani samotný zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru neráta s takýmto inštitútom. Naopak, oprávnené orgány musia konať profesionálne a aj v prípade, ak podá príslušník ozbrojeného zboru na svojho nadriadeného trestné oznámenie, v zmysle § 2a ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, za túto skutočnosť nesmie byť policajt prenasledovaný ani inak postihovaný. Z uvedeného dôvodu, podanie trestného oznámenia príslušníkom Policajného zboru na svojho nadriadeného ipso facto ani nemôže zakladať zaujatosť nadriadeného voči takémuto oznamovateľovi.”.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s námietkou, že v konaní o prepustení sťažovateľa aktívne pôsobil radový vyšetrovateľ. V tejto súvislosti uviedol: „... v zmysle § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla bezprostredne nadriadený, to znamená, že zákon nevyklučuje pri príprave návrhu na prepustenie aj činnosť iných osôb. Z listín založených v spise však vyplýva, že všetky relevantné listiny podpísal žalobcov nadriadený, ktorý podpísal aj návrh na prepustenie zo služobného pomeru, ktorý následne realizoval minister vnútra.”

K námietke týkajúcej sa doručovania personálneho rozkazu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«S poukazom na vyššie uvedené, zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, čo je premietnuté tiež do osobitnej úpravy doručovania rozhodnutia. Uplatnenie fikcie doručenia, podľa názoru žalobcu prichádza do úvahy len vtedy, ak sa žalobca v mieste doručovania fyzicky zdržiava, (per analogiam § 24 ods. 2 Správneho poriadku). S týmto právnym názorom žalobcu však nie je možné súhlasiť, keďže z § 247a zákona o štátnej službe

príslušníkov Policajného zboru vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, t. j. Správny poriadok, okrem výkonu rozhodnutia. Doručovanie rozhodnutia o prepustení je upravené v § 266 ods. 3 a ods. 4, pričom fikcia doručenia nastane na tretí deň od jeho uloženia, a to bez ohľadu, či sa v mieste doručovania fyzicky zdržiava. Stačí pritom, že nebolo možné odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo a doručuje sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“. Okrem toho, žalobca v administratívnom konaní nepredložil žiadne dôkazy, svedčiace o tom, že sa nenachádzal v mieste bydliska, na ktorú bola zásielka doručovaná, a preto, ak žalobca tieto dôkazy predložil až v odvolacom súdnom konaní, nie je ani možné na tieto skutočnosti vzhľadom na koncentračnú zásadu uplatňovanú v správnom súdnictve (§ 250h ods. 1 OSP), prihliadať. Personálny rozkaz bol z dôvodu nezastihnuteľnosti žalobcu uložený na pošte 18. februára 2011 a preto fikcia doručenia nastala 21. februára 2011. Krajský súd ako aj žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach doručovaním personálneho rozkazu žalobcovi dostatočne zaoberali. Najvyšší súd zistil, že na pripojených pripustkách, žiadostiach o určenie dovolenky nachádzajúcich sa v spise je uvedené miesto pobytu žalobcu v predmetných dňoch na adrese v [REDACTED], [REDACTED], a preto bolo rozhodnutie doručené v zákonnej dvojmesačnej lehote, odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Nadriadeným sa v zmysle konštantnej súdnej praxe (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2011, sp. zn. 5Sžo/144/2010) v danom prípade rozumie minister vnútra Slovenskej republiky, ktorý je jediný oprávnený zistiť uvedený dôvod prepustenia a oprávnený rozhodnúť o prepustení z tohto dôvodu. V prejednávanom prípade bol návrh na prepustenie žalobcu doručený ministrovi vnútra Slovenskej republiky 9. februára 2011, a preto dvojmesačná subjektívna lehota na prepustenie žalobcu by uplynula až 9. apríla 2011.»

Na základe už citovaného najvyšší súd ako odvolací súd dospel k záveru, že „žalovaný a následne v súdnom konaní aj krajský súd v predmetnej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom...”

Pre úplnosť treba uviesť, že žalovaný videl podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy

žalobcu v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru a neriadil sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, keď svoje sily nevynaložil na ochranu základných práv a slobôd osoby, ale naopak svojím konaním do týchto práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol, keď po tom, čo požil alkoholické nápoje, na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadol iné osoby a opakovane neuposlúchol výzvu policajta. Žalobca uvedeným konaním porušil povinnosti uložené mu zákonom (§ 32 zákona č. 57/1998 Z. z. o Železničnej polícii v znení neskorších predpisov a § 34 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov), keď odmietol uposlúchnuť výzvu policajta, ďalej rozkazom (časť I. písm. a/ bod 4. rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997, o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ v znení neskorších predpisov), keď sa v styku s občanmi nesprával v súlade s pravidlami slušného správania a nariadením (čl. 4 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 v znení neskorších predpisov, ktorým sa vydáva Etický kódex príslušníka PZ), keď na verejnosti nedodržel zásady občianskeho spolužitia, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a), g), h) a n) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Žalovaný v dostatočnom rozsahu odôvodnil aj ďalšiu podmienku na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, spočívajúcu v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v Policajný zbor osobitne preto, že ako príslušník Policajného zboru je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka Policajného zboru k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Preto sa vyžaduje ich dodržiavanie a predpokladá sa, že každý príslušník Policajného zboru v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktné rešpektovať tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Žalovaný konštatoval, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru zotrval policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený

so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov Policajného zboru, vydanými okrem iného aj na zamedzenie konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, sa takéhoto konania dopustil. Každý príslušník Policajného zboru má v porovnaní s iným občanom väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim správaním má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Konanie odvolateľa je o to závažnejšie, že ako príslušník Policajného zboru neuposlúchol výzvu hliadky Železničnej polície a následne hliadky Policajného zboru, aby predložil doklad totožnosti, a aby hliadku nasledoval na útvar Policajného zboru a pri výkone oprávnení hliadku Železničnej polície fyzicky napadol.

Žalovaný týmto konštatovaním vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru realizoval správne uváženie, ktoré nevybočilo z medzí ani hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), lebo dostatočne odôvodnil porušenie služobnej prísahy konaním žalobcu, ako aj ujmu dôležitých záujmov štátnej služby pri ponechaní žalobcu v služobnom pomere. Záver žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zodpovedá zásadám logiky vo vzťahu k vážnosti žalobcovho protiprávneho konania.”.

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne. Naopak, podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnený a nezakladá žiadnu možnosť, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, a to v rozsahu zodpovedajúcom odvolacím námietkam sťažovateľa, pričom právne názory krajského súdu rozvinul a doplnil vlastnými úvahami a závermi, ktoré podľa názoru ústavného súdu korešpondujú právnym normám, ktoré mali byť v danom prípade aplikované. Z citovaných častí odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu zjavne vyplýva, akými právnymi úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, a aj to, ako právne posúdil kľúčové sťažovateľove námietky, pričom v podstatnom uzavrel, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru nejde o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie

porušenia služobnej prísahy a toto nezávisí ani od výsledku trestného či priestupkového konania. Najvyšší súd sa teda podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (rozhodnutia ministerstva vnútra potvrdzujúceho personálny rozklad ministra vnútra o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru).

Ústavný súd z obsahu napadnutého rozhodnutia zistil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré zrozumiteľne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov, pretože nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä to, či prípadné pochybenia všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahujú takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v okolnostiach daného prípadu došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľa, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci nešlo. Citované časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu naopak potvrdzujú, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. mája 2015 obsahuje ústavne akceptovateľné a udržateľné odôvodnenie, ktoré vychádza z právnych názorov krajského súdu ako prvostupňového súdu, ktoré sú navyše primeraným spôsobom rozvinuté a doplnené. Za daných okolností sťažovateľom v sťažnosti uplatnené námietky nie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť právnych záverov všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 9/2013 z 28. mája 2015 nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017